

Niin meni eloni päivät.
Vieri viikot, kulki kuutkin
niin kuin lastu lainehilla,
veiste virran viertehillä,
pilke pitkällä selillä.

Tuuli tuota kuljetteli,
tahdotonta tuuditteli,
sinne tänne siirrätellen,
keviästi keikutellen,
aallon armoilla ajellen.

Aurinko ajan kuluksi,
päivänsä piristeheksi
kurkki pilven piilosista,
vilkkui vetten aaltosista,
iski silmää ilkamoiden
riepoteltavan ratoksi,
ajeltavan ajan kuluksi.

Silitteli silloin tällöin,
hellitteli hetken pienen
päätä pomppivan polosen,
ajuluuta aallon viemän.

Jopa vaikenen kohina,
keventyi jo keinuttelu.
Suvannoissa souatellen
hiljaa soljun hiivitellen,
aallon lyömättä ylitse,
pauhun päätä painamatta.
Pääsenkö pian perille,
vierinkö jo virran suulle,
merelle rajattomalle?

Muistot on monet minulla
päiviltä paennehilta,
kausilta kaonnehilta.